یوه د باور کیسه

یو وخت په یو ځای کې یو پاچا وه، هغه خپل ځان ته وویل، «څوک تر ما لږ اندېښنې لري؟ زه له ښو پرته بل هېڅ نه لرم او سربېره پر دې، زه یو پاچا او واکمن یم.»

پاچا پرېکړه وکړه چې په دې برخه کې پلټنه وکړي. هغه د شپې وګرځېد او د کورونو تر شا ودرېد چې هغه څه چې خلکو ویل واوري او معلومات ترلاسه کړي. هغه د هرچا اندېښنې واورېدې. یوه سړي د خپلې هټۍ په برخه کې ستونزې لرلې. بیا هغه یوه بل کور ته لاړ، هلته هغه واورېدل چې سړي ستونزې لري او غواړي چې په پاچایی محکمه کې د ملاقات له پاره وخت واخلي. په دې توګه، هغه د هرچا شکایتونه واورېدل.

بیا هغه یو ډېر ټیټ کور ولید چې په ځمکه کې دومره ټیټ وه چې کړکۍ یې بېخي د ځمکې په سر وې. د هغه بام زمبېل شوی او وران وه. دننه هغه یو سړی ولید چې ناست وه او خپل رباب یې غږاوه خو هغه باید په ټینګه غوږ نیولی وای چې هغه اواز واوري. سړی ډېر زیات خوشحاله وه. هغه یوه کاسه خواړه او یو څښاک لرل چې په مخکې یې ایښي وو. څښاک [قېمتي] وه او خواړه په ترتیب سره د هغه په مخکې ایښي وو. او هغه ډېر خوښ او خوشحاله وه او هېڅ اندېښنې یې نه لرلې!

پاچا کور ته ورننوت او پوښتنه یې وکړه چې سړی څنګه ژوند تېروي او سړي ځواب ورکړ. پاچا هغه څښاک او بېلابېل خواړه چې د سړي په مخکې ایښي وو وکتل او هغه د هغه په مخ کې موجوده خوښي ولیده. سړي پاچا وروباله چې د هغه په څښاک کې برخه واخلي، او هغوی دواړو په شریکه د زړه له تله په خوښۍ څښاک وکړ، پاچا هم څښاک وکړ.

پاچا پرېووت چې ویده شي. هغه پوه شو چې سړی پوره خوشحاله وه، اوهېڅ اندېښنې نه لري. سهار پاچا پورته شو، او سړی هم پورته شو او له پاچا سره ملګری شو.

پاچا پوښتنه وکړه، دا شیان دې له کومه کړي دي؟

سړي ځواب ورکړ، «زه یو مستري یم. زه کولی شم چې هرشی چې مات وي هغه جوړ کړم. زه نشم کولی چې کوم څه جوړ کړم، بلکه زه کولی شم چې داسې شیان بیاجوړ کړم چې مات شوي وي. زه سهار وځم او بېلابېل شیان جوړوم. کله چې زه پنځه یا شپږ روپۍ ترلاسه کړم دا خواړه او اوبه پرې اخلم.»

کله چې پاچا دا واورېدل، له ځان سره يې وويل، «زه به هغه خراب کړم.» پاچا کورته ستون شو او داسې يو فرمان يې صادر کړ چې که د چا څه خراب وي، بل چاته يې بايد د جوړولو له پاره ورنه کړي. يا يې بايد پخپله ترميم کړي يا بل نوی شی واخلي.

بل سهارمستري بهر ووت او هڅه يې پيل کړه چې شيان د جوړونې له پاره وګوري. هغه ته وويل شول چې پاچا فرمان صادر کړی دی چې هېڅ شی دې د جوړولو له پاره نورو ته نه ورکول کېږي. هغه پوهېده چې دا د هغه له پاره بد وه، خو هغه په خدای يقين درلود.

هغه يوځه وخت وګرځېد ترهغه چې يو شتمن سړی يې ولید چې لرګي يې پرې کول. مستري پوښتنه وکړه، « ته ولې لرګي پخپله پرې کوې؟ آيا دا کار ستا له شان او شوکت نه ټيټ نه دی؟»

سړي ځواب ورکړ او ويې ويل، «ما هڅه وکړه چې خوک پيدا کړم چې لرګي راته پرې کړي، خو هيڅوک مې پيدا نه کړ، نو مجبور شوم چې په خپله يې پرې کړم.»

مستري ځواب ورکړ، «ما ته اجازه راکړه چې زه درته لرګي پرې کړم».

هغه لرګي پرې کړل، او شتمن سړي هغه ته يوه روپۍ ورکړه. هغه وليدل چې هغه بريالی وه، نو هغه نور لرګي پرې کړل، تر دې چې شپږ روپۍ يې وګټلې. هغه پيسې واخيستې او د ځان له پاره يې پرې خواړه واخيستل. او خواړه يوه خوښي وه! يو ځل بيا هغه ډېر خوشحاله شو.

پاچا بيا په هغه شپه بهر ووت او د مستري له کړکۍ څخه بهر ودرېد چې وګوري چې څه روان دي. هغه وليدل چې مستري ناست دی او خواړه او اوبه يې په مخکې ايښي دي، او ډېر خوشحاله دی. پاچا دننه ورننوت، او بيا هم د تېر په څېر کار وشو. هغوی بيا لاړل چې د تېرې شپې په څېر ويده شي، او سهار سړی پورته شو او له پاچا سره روان شو.

پاچا پوښتنه وکړه، «تا خواړه له کومه پيدا کړل؟ پيسې دې چېرې وګټلې؟»

مستري ځواب ورکړ، «زما همېشنی کار دا وه چې شيان مې ترميمول، خو پاچا يو قانون وضع کړی دی چې هېڅ شی بايد د بياجوړونې له پاره بل چاته ورنه کول شي. نو ما لرګي مات کړل او په دې توګه مې دومره پيسې ترلاسه کړې چې زما اړتياوې يې راپوره کړې.»

د مستري له پرېښودلو څخه وروسته، پاچا يو فرمان صادر کړ چې دا منع ده چې خوک دې د لرګيو د ماتولو له پاره ونيول شي. او په دې توګه، کله چې هغه خپل

مشتري ته راغی چې لرګي مات کړي، مشتري يې ورته وويل چې پاچا داسې يو بندیز لګولی چې نه پرېږدي چې يو څوک دې د بل چا لرګي پرې کړي. هغه له دې امله اندېښمن شو، ځکه چې هغه پيسې نه لرلې، خو په خدای يې يقين درلود. هغه يوځه وخت وګرځېد، او يو سړی يې وليد چې خپله د ځارويو غوجله پاکوي.

هغه پوښتنه وکړه، «ستا په څېر يو څوک ولې بايد يوه غوجله پاکه کړي؟

سړي ځواب ورکړ، «ما هره خوا ولټوله، خو هېڅوک مې پيدا نه کړ چې راته پاکه يې کړي، نو پخپله مجبور شوم چې پيل يې کړم».

مستري ځواب ورکړ، «اجازه راکړه چې زه يې درته پاکه کړم.»

هغه دننه ورغی اوغوجله يې پاکه کړ. وروسته سړي هغه ته دوه روپۍ ورکړې. هغه يو څو نورې غوجلې هم پاکې کړې او خپلې شپږ روپۍ يې وګټلې. هغه خپل ټول خواړه وپېرودل او کور ته ستون شو. او خواړه يوه خوښي وه! او هغه ډېرخوشحاله وه.

پاچا بيا بهر ووت چې وګوري چې څه پېښ شوي دي، او بيا يې هغه خوښ وليد. پاچا بيا ورننوت او شپه يې تېره کړه، او سهار، مستري يوځل بيا پاچا بدرګه کړ. د تېر په څېر، پاچا له هغه څخه پوښتنه وکړه چې هغه پيسې څنګه ترلاسه کړې دي، او هغه د هغه څه په هکله چې ترسره کړي يې وو معلومات ورکړل. پاچا بيا يو فرمان صادرکړ چې هيڅوک نشي کولی چې د بل چا د ځارويو غوجله د اجورې په بدل کې پاکه کړي.

سهار مستري بهر ووت چې غوجلې پاکې کړي، خو هغه ته وويل شول چې پاچا په دغه ډول کار باندې بندیز لګولی دی. دا چې هغه ډېر انتخابونه نه لرل، نو مستري د جګړې د چارو وزارت ته لاړ او په پوځ کې يې خپل نوم ورکړ.

يو شمېرعسکر د حکومت له خوا په زور سره په نظام کې شاملول کېږي په داسې حال کې چې نور بيا د معاش په مقابل کې په کار ګومارل کېږي. نو مستري خپل ځان د يوه تنخاخواره عسکر په توګه په کار وګومارە، خو د تقرر له مدير سره يې يو شرط وتاړه چې هغه به يوازې د لنډ وخت له پاره له هغوی سره کېږي او دا چې هغه ته به هرسهار اجوره ورکول کېږي. هغوی هغه ته د هغه يونيفورم ورکړ، يوه توره يې ورکړه او خپلې پوستې ته يې ولېږه.

د شپې پر وخت، وروسته له هغه چې هغه خپلې دندې ترسره کړې، خپل يونيفورم يې يوې خواته کېښود، او په خپل معاش يې د ځان له پاره خواړه وپېرودل او کور ته لاړ. او خواړه يوه خوښي وه! او هغه ډېر خوشحاله وه.

پاچا د هر وخت په څېر بهر ووت چې وګوري چې څه حال دی. هغه ولیدل چې د مستري په مخکې هر څه په ترتیب سره ایښي دي، او هغه د تل په څېر ډېر خوشحاله دی. پاچا کور ته ورننوت او شپه یې لکه د تېرې څېر له هغه سره تېره کړه. هغه بیا پوښتنه وکړه چې څه حال یې دی، او مستري هغه ته ټوله کیسه تېره کړه. پاچا مسؤل مامور راوغوښت او ورته ویې ویل چې هغه باید په دغې ورځ خزانې ته هېڅ لاس ورنه وړي چې چاته ترې څه ورکول شي.

په بل سهارهغه له مامور څخه غوښتنه وکړه چې هغه ته د هغې ورځې اجوره ورکړي، خو مامور رد کړه. هغه په خفګان سره پوښتنه وکړه، «آیا مونږ داسې هوکړه نه وه کړې چې ته به ماته هره ورځ اجوره راکوې؟» مامور ځواب ورکړ چې پاچا امر کړی دی چې په هغې ورځ دې هیڅا ته هم اجوره نه ورکول کېږي.

مستري عذر او زاری وکړې، خو هېڅ یې ترلاسه نه کړل. مامور ورته وویل، «سبا ته به زه تا ته د دوو ورځو معاش درکړم، خو نن ناشونې ده چې اجوره درکړم».

نو مستري څه وکړل؟ هغه له خپلې توري څخه تېغ راواېست، او پرځای یې د لرګي یوه ټوټه داسې ولګوله چې له بهر نه یې فرق نه کېده. هغه بیا د توري تېغ په ګرو ورکړ او د تل په څېر یې خپل خواړه وپېرودل. او خواړه، یوه خوښي وه او هغه ډېرخوشحاله وه!

پاچا بیا راوګرځېد، او ویې لیدل چې مستري د تل په څېر خوښ دی. هغه د لیدنې له پاره راغی، شپه یې تېره کړه، او له هغه څخه یې پوښتنه وکړه چې څه حال دی. مستري هغه ته ټوله کیسه وکړه، چې څنګه هغه مجبور کړای شو چې د توري تېغ له لاستي څخه وباسي او په ګرو یې ورکړي او خواړه پرې راونیسي. هغه وویل، «کله چې ماته د تېرې ورځې معاش راکول شي زه به تېغ بېرته واخلم او د لاس وهنې له کومې نښې پرته به یې بېرته جوړ کړم. زه کولی شم چې هرڅه جوړ کړم! چې پاچا ته به هېڅ تاوان ونه رسېږي»

پاچا خپل حرم ته ستون شو او د تقرر مدیر یې ور وغوښت. هغه وویل، «هلته یو مجرم وه چې په مرګ محکوم شوی وه. هغه مستري چې د یوه اجیر په توګه یې کار پیل کړی دی راوغواړه، او حکم ورته وکړه چې د بندي سر پرې کړي».

مدیر مستري وروغوښت او پاچا ته یې ور وست. پاچا بیا خپلو ټولو وزیرانو ته حکم وکړ چې راشي او د ټوکې سیل وکړي، هغوی ته یې وویل چې د هغه یوه عسکر د خپلې توري تېغ د لرګي په یوه ټوټه بدل کړی وه.

مستري خپل ځان د پاچا په وړاندې حاضر کړ، په خاورو پرېوت، او پوښتنه یې وکړه، «اعلیحضرته، ولې تا زه راوغوښتم؟»

پاچا ځواب ورکړ، «چې د یوه مجرم سر پرې کړې».

مستري عذر او زاری وکړې او ویې ویل، «خو ما هېڅکله هم یو سړی نه دی وژلی! هیله ده چې کوم بل څوک ولټوې چې دا کار وکړي».

پاچا ځواب ورکړ، «ته، او یوازې ته باید اوس حکم ترسره کړې».

مستري پوښتنه وکړه، «آیا قضیه په ریښتیا هم روښانه ده؟ ښایي دا خبره پوره یقیني نه وي چې هغه دې د وژنې وړ وي. ما هېڅکله هم په خپل ژوند کې څوک نه دی وژلی. څنګه کېدی شي چې زه داسې یو څوک ووژنم چې هغه ان د وژلو وړ نه وي؟»

پاچا ځواب ورکړ، «په دې کې هېڅ داسې پوښتننه نشته چې هغه دې د مړینې وړتیا ونه لري. د هغه محاکمه وشوه او مجرم وپېژندل شو. ته او یوازې ته باید اوس هغه ووژنې».

مستري ولیدل چې هغه نشي کولی چې پاچا له خپلې خبرې نه وګرځوي. هغه اسمان خوا ته وکتل او ویې ویل، «لویه خدایه، ما په خپل ژوند کې هېڅکله هم څوک نه دی وژلی. که دغه سړی د مرګ وړ نه وي، زما د تورې تېغ د لرګي وګرځوې!»

په دې توګه هغه خپله توره راواېسته، او هرچا ولیدل چې تېغ د لرګي یوه ټوټه وه. ټولوهغو کسانو چې هلته حاضر وو ټوکې ته وخندل. پاچا پوه شو چې مستري څومره ښه سړی دی، او هغه یې په ارام سره کور ته ولېږه.